

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1034/2025
30.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Татића поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 6К 401/24 од 09.01.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 - 98/25 од 07.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 30.09.2025. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Татића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 6К 401/24 од 09.01.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 - 98/25 од 07.05.2025. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми 6К 401/24 од 09.01.2025. године, поред окривљеног ББ окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју се урачунава време проведено у притвору од 23.02.2023. године па надаље и изречена му је мера безбедности одузимање предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом одлучено је о имовинско-правном захтеву и трошковима кривичног поступка, на начин ближе наведен у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 - 98/25 од 07.05.2025. године усвојена је жалба бранилаца окривљених АА и ББ, као и окривљеног АА лично у делу одлуке о чињеничном опису кривичног дела за који су окривљени оглашени кривима, па је преиначена пресуда Основног суда у Руми 6К 401/24 од 09.01.2025. године у чињеничном опису кривичног дела, како је то ближе наведено у изреци пресуде, док су у преосталим деловима жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, као и окривљеног АА

лично одбијене као неосноване и првостепена пресуда у неприначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Татић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) став 2. и 4. Законика о кривичном поступку са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине у целини или делимично и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду с тим да се нови претрес одржи пред измењеним саставом већа или да побијане пресуде преиначи у целини или делимично или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку на тај начин да окривљеног АА ослободи од оптужбе или истом изрекне блажу казну и укине одлуку о мери безбедности и одлуку о имовинско-правном захтеву, као и да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП Врховни суд одреди да се извршење правноснажне пресуде прекине.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона на тај начин што се побијане пресуде заснивају на снимцима са сигурносних камера који се не могу третирати као законит доказ, посебно што по наводима браниоца нејасно је да ли је уопште постојала и каква наредба за преузимање садржине спорних снимака сигурносних камера, чиме суштински указује на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Овакви наводи браниоца окривљеног од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Наиме, из списка предмета произлази да је наредбом Основног јавног тужилаштва у Руми Ктр 112-9/23 од 21.02.2023. године наређено овлашћеном лицу ресторана „Романија“ у Сурчину да полицијском службенику преда видео запис са камера видео надзора постављених на ресторану „Романија“ у Сурчину за дан 14.02.2023. године, а поред тога наредбом ОЈТ у Руми Ктр 112-12/23 од 21.02.2023. године наређено је одговорном лицу теретане „Pawersapower gym“ у Пећинцима да полицијском службенику преда видео записе са камера видео надзора постављених на теретани за 14.02.2023. године, док је наредбом Ктр. 112-8/23 од 21.02.2023. године власници куће у Попинцима наложено да полицијском службенику изда видео запис са камере видео надзора куће у Пећинцима за исти датум и исти период, па су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани. С обзиром на наведено и

чињеницу да су снимци видео камера прибављени на основу напред наведених наредби, то су супротни наводи браниоца окривљеног да је реч о незаконитим доказима, оцењени као неосновани.

Поред тога, бранилац у поднетом захтеву наводи да је незаконито прибављен и извештај о претресу телефона, те да се исти није могао користити у овом кривичном поступку. Међутим, како је одредбом члана 438. став 2. тачке 1) ЗКП прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда, а из списка предмета произлази да извештај о претресу телефона у поступку није изведен као доказ, нити се на њему пресуда осуђујућа заснива, то су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Даље, бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда члана 88. у вези члана 9. ЗКП с обзиром да је другостепени суд пропустио да прикупља доказе о учиниоцу и кривичном делу, а чињенице које је суд утврдио нису цењене у корист окривљеног те је учињена и повреда члана 16. став 5. ЗКП, као и повреда члана 98. став 3. ЗКП и члана 402. став 6. ЗКП, с обзиром да браниоцу није било омогућено да испитује сведока.

Бранилац је у поднетом захтеву указао и да је сама санкција за окривљеног АА престога, чиме указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, а наводима којима интерпретира исказ сведока оштећеног ВВ, указујући на чињеницу да је породица ББ застрашивана од стране оштећеног и да је самим тим исказ ББ неистинит јер је дат у страху од оштећеног, а на коју околност застрашивања суд није дозволио да се оштећени испита, суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП којом су прописани разлози због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 16, 88., 98., 402. став 6, 440. и 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овим деловима ценио као недозвољен.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2) и 3) Законика о кривичном поступку, а које повреде представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, у образложењу захтева бранилац окривљеног не наводи у чему се конкретно састоје означене повреде закона.

Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се

конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, па је сходно томе Врховни суд оценио да захтев за заштиту законитости у овим деловима нема прописан садржај.

Бранилац такође у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побјаним пресудама учињена и повреда члана 6. Европске конвенције о људским правима односно повређено је право окривљеног АА на правично суђење, међутим, у ситуацији када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, сходно одредби члана 484. ЗКП, уз захтев се мора доставити и одлука Европског суда за људска права којим је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда, захтев за заштиту законитости нема законом прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић